

BİBLİYOGRAFYA :

Silâhdar, *Târih*, I, 632-633; II, 216, 245-248, 623-625; Şeyhî, *Vekâyi'u'l-fuzalâ*, II, 67-69; Râşid, *Târih*, I, 304-305; II, 183, 188; *Devhatü'l-meşâyih*, s. 71-72; *İlmiyye Salnâmesi*, s. 485-486; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, III/2, s. 479-480.

MEHMET İPŞİRLİ

ÇATALSAKAL MUSTAFA EFENDİ

(bk. MUSTAFA EFENDİ, Çatalsakal).

ÇAV

İlhanlılar'dan

Geyhatu Han döneminde kullanılan Çin menşeli kâğıt para.

Dîvânü lügâti't-Türk'te ve Uygurca'da "ses; ün, şan" anlamlarına gelen çav, Çağatay Türkçesi'nde bu anlamları yanında "kâğıt para" mânasında da kullanılmıştır.

Geyhatu Han'ın (1291-1295) müsrifliği sebebiyle boşalan devlet hazinesine para sağlamak amacıyla İzzeddin Muhammed b. Muzaffer b. Amîd adında bir kişi Çin'de gördüğü bir uygulamayı Sadr-ı Cihân-ı Zencânî adlı vezire anlattı ve para bunalımını gidermek için Çin'de olduğu gibi altın ve gümüş para yerine piyasaya, üzerinde hükümdarın adı yazılı kâğıt para (çav) sürmelerini teklif etti. Bu teklif vezir ve Geyhatu Han tarafından kabul edildi. Sadr-ı Cihân-ı Zencânî bu konuda Çin sefiri Puladçingsang'la görüşüp çav tedarik etti. Zilkade 693 (Ekim 1293) tarihli bir fermanla bu tarihten itibaren herkesin altın ve gümüş para yerine kâğıt paraları kullanması ve kâğıt paralar üzerinde herhangi bir tahrifat yapıldığı takdirde bunu yapanın karısı ve çocukları ile birlikte cezalandırılacağı ve mallarının müsadere edileceği ülkenin bütün şehirlerine duyuruldu. Ayrıca Tebriz ve Şiraz gibi şehirlerde çav basımı için "çavhâne" adı verilen imalâthaneler yapılması emredildi.

Çav, eşkenar dörtgen biçiminde bir kâğıttı. Bu kâğıdın üst tarafında Uygur harfleriyle kelime-i şehâdet, alt tarafında hattatın veya ressamın adı, ortada bir daire içinde kâğıt paranın dinar olarak değerini gösteren yarımından ona kadar rakam ile, "Cihan padişahı 693'te bu mübarek çavı ülkesinde işleme koydu, onu değiştiren ve bozan, karısı ve çocuğu ile birlikte cezalandırılacak ve malları müsadere edilecek" anlamında Farsça bir ibare bulunuyordu.

Ancak kendisine verilen bu öneme rağmen çav tutunamadı. İlk defa kullanıldığı Tebriz'de tepkiyle karşılandı ve esnaf üç gün süreyle dükkânlarını kapadı. Aynı tepki Şiraz ve diğer İran şehirlerinde de kendini gösterdi. Bu yüzden ticaret ve sanayi durdu, herkes yiyeceğini kırlarda aramak zorunda kalınca şehirler boşaldı. Ülkenin daha çok zarar görmemesi için yine bir fermanla çav tedavülünden kaldırıldı.

BİBLİYOGRAFYA :

Dîvânü lügâti't-Türk Tercümesi, III, 138; Şeyh Süleyman Efendi, *Lugal-ı Çağatay ve Türkî-i Osmânî*, İstanbul 1298, "çav" md.; Muhammed Hüseyin-i Tebrîzî, *Burhân-ı Kâû* (nşr. Muhammed Mu'in), Tahran 1342 hş., II, 616, not 4; *Ferheng-i Fârsî*, Tahran 1360 hş., I, 1269; B. Laufer, *Sino-İranica, Chinese Contribution to History of Civilization in Ancient Iran*, Chicago 1919, s. 560; Abbâs İkbâl, *Târîh-i Moğûl* (nşr. İrec Efşâr), Tahran, ts., s. 249 vd.; A. von Gabain, *Alltürkische grammatik*, Leipzig 1941, s. 307; a.m.f., *Eski Türkçe'nin Grameri* (trc. Mehmet Akalın), Ankara 1988, s. 271; Spuler, *İran Moğolları*, s. 101, 328; DMF, I, 792.

TAHSİN YAZICI

ÇAVULDUR

Oğuz boylarından biri.

Boyun adı kaynaklarda Çavundur, Çavdur ve Çavdır şekillerinde de geçer. Kâşgarlı Mahmud (XI. yüzyıl) bu boyun adını Çavuldur olarak zikretmekte, hayvanlarına vurdukları damganın şeklini de vermektedir.

İlhanlı Veziri Reşidüddin Fazlullah, XIV. yüzyılın başlarında yazmış olduğu tarihindeki Oğuz boyları listesinde Çavuldurlar'a Üçoklar arasında yer vererek taşıdıkları adın "şerefli ve ünü yaygın" mânasına geldiğini, ülüşünün (şölenlerde kyun etinden yiyeceği kısım) "sol karı yağrın" (sol kürek kemiği), onkununun ise (to-tem kuşu) sungur (sunkur) olduğunu bildirmekte ve damgasının şeklini göstermektedir.

Osmanlı müellifi Yazıcıoğlu Ali Efendi'nin (XV. yüzyılın birinci yarısı) Oğuz boyları listesi Reşidüddin'inkine dayanır. Ancak Ali Efendi Çavuldur boyunun adını Çavundur olarak yazmıştır. Bu şekil, boyun adının XV ve XVI. yüzyıllarda Anadolu'daki en yaygın söyleniş şeklidir. Bu yüzyıllardaki yirmi bir yer adından sadece üçünün boyun eski adı olan Çavuldur, diğer üçünün de Çavdur olarak yazılmış olduğu görülür. Hazar ötesi Türkmenler'i arasındaki Çavuldurlar'ın da son

asırlarda umumiyetle Çavdır şeklinde anıldıkları anlaşılmaktadır.

İlk yazılışı XIII. yüzyılın ortalarına kadar giden *Dânişmendnâme*'de Çavuldur Çaka adlı bir beyin adı geçer. Çavuldur Çaka, Emîr Kara Tona ve Emîr Turasan Sivas'ta Dânişmend Gazi ile vedalaşıp İstanbul yönüne doğru yola çıkarlar. *Dânişmendnâme*'de bir daha ondan söz edilmez. Reşidüddin'in *Câmi' u't-tevârîh*'indeki Selçuklular bölümünde de Alparslan'ın Malazgirt Savaşı'na katılan kumandanları arasında Çavuldur da zikredilir. Emîr Çavuldur aynı esere göre Maraş ve Sarız (Sarus) yörelerini fethetmiştir. *Câmi' u't-tevârîh*'te adı geçen bu emîr, *Dânişmendnâme*'de geçen Çavuldur Çaka'dan başkası değildir. Bu Çavuldur Çaka'nın da Anadolu'ya yapılan akınlardan birinde çok genç yaşta Bizanslılar'ca esir alınarak sarayda yetiştirilen Çaka Bey olduğunda şüphe yoktur. 1083 yılından sonra İstanbul'dan İzmir'e kaçan Çaka Bey'in orada bir beylik kurduğu ve meydana getirdiği donanma ile Sakız ve diğer bazı adaları idaresi altına aldığı bilinmektedir.

XV. yüzyılda Anadolu'da yirmi bir yer adından başka Boz-ulus ile Çorum'da Çavundur adlı oymaklar da görülür. Boz-ulus arasındaki Çavundur oymağı, II. Selim devrinde (1566-1574) iki kola ayrılmış olup bunlardan Duyar Kethüdâ'nın idaresindeki kol 174, Pîr Ahmed Kethüdâ'nın idaresindeki kol da 50 vergi nüfusuna sahipti. Çorum sancağında yaşayan Çavundur oymağının ise Osmancık'a bağlı Akçasu köyünde yerleşmiş olduğu görülür.

Çavuldurlar'ın, nüfusu çok kalabalık bir kolu batıya göç etmeyerek Hazar ötesi Türkmenler'i arasında kalmıştır. Bunlar XVI. yüzyılda Mangışlak yarımadasında yaşıyorlardı. Yarımada'daki diğer Türkmen oymakları gibi bu yüzyılda Mangışlar'ın, daha sonraları da Kalmuklar'ın hücumlarına uğradılar. Hatta Kalmuklar, İğdir, Soynacı ve Çavuldurlar'a (= Çavdur) mensup kollardan oluşan bir topluluğu Kuzey Kafkasya'ya göçe zorladılar. Bunlar varlıklarını zamanımıza kadar sürdürdüler. Mangışlak'ta kalmış olan Çavuldurlar'a gelince, onlar da XIX. yüzyılda Kazaklar tarafından buradan çıkarıldılar. 1863 yılında Aral gölünün güney kıyısı ile Karaboğaz arasında oturuyorlardı. O zaman nüfusları 12.000 çadır tahmin edilen Çavuldurlar Kara Çavdur, Abdal, Bozacu, Esenlü, Buruncuk ve diğer birçok obadan meydana gelmişlerdi.